

er alligevel ikke saa store Beløb, her er Tale om ved Arveafgiften, i alt Fald ikke med Hensyn til Forhøjelsen, at det virkelig skulde kunne forhindre en Forretnings Fortsættelse. Selv om man gaar op til 6 pCt. — det ærede Medlem var øjensynlig oppe paa store Formuer i sin Tankegang —, selv om der var Tale om en Arvelod paa over 150,000 Kr., der var nedarvede fra Fader til Søn, vilde 6 pCt. ikke paa nogen Maade forhindre Fortsættelse af denne Forretning. Men det ærede Medlems Indvendinger mod disse Skatteforhøjelser ramte egentlig nok saa meget de bestaaende Love som selve Forhøjelserne. Det ærede Medlem var i og for sig imod visse Forhold ved Arveafgiften, og vel helt imod Formuebeskatningen. Derfor kan jeg nok begribe, at det ærede Medlem fristes af sin Teori, naar der af Ministeriet fremsættes Forslag om Forhøjelse af Formuebeskatningen. Men det ærede Medlem maa være opmærksom paa, at det i Virkeligheden er den eksisterende Lovgivning, det ærede Medlem er imod, og at han derfor bruger Lejligheden til at manifestere dette, fordi der er Tale om en Forhøjelse af bestaaende Skatter. Det ærede Medlem vilde mene, at en formuende Mand var ikke den, der særlig egnede sig som Skatteobjekt. Man maatte tænke paa, at en saadan Mand kunde ikke betegnes som en, der havde sit paa det tørre, naar Staten optraadte som Røver, og naar man vilde have større Skat af hans Indtægt og hans Formue — for Resten væltede han den over paa andre. Det er mig meget vanskeligt at betragte saadanne Folk som nogle, der ikke har deres paa det tørre, og det vil være meget vanskeligt at faa Befolkningen til at forstaa, hvis man skal vælge mellem at beskatte en Mand, der har en Formue paa 100,000 Kr., og en, der ikke har saa meget, at man saa ikke hellere skulde vælge den første, selv om man kan sige, at denne Formue er hans Arbejdsmiddel eller andres Arbejdsmiddel paa en vis Maade, saa man altsaa kommer til at beskatte dette Arbejdsmiddel. Endelig synes jeg, det ærede Medlem til Slutning mente, at man skulde komme til en Art Skattelovgivning, der oplammede mere til Virksomhed end den nugældende. Det vilde være overordentlig smukt, hvis man kunde komme til dette, men jeg tror nok, det vilde volde mere Vanskelighed, end det ærede Medlem i Øjeblikket tænker. I alt Fald maa jeg stille mig det beskednere Formaal, at man foreløbig skaffer Staten

mellem 3 og 4 Mill. Kr., og saa maa man ikke tage store Principspørgsmaal op til Forhandling og Strid. Og naar det ærede Medlem sagde, at Øjeblikket maaske netop var til at tage saadanne Principspørgsmaal op, maa jeg henvise til hans eget Partis Ordfører, som paa dette Punkt udtalte sig i fuldkommen Tilslutning til min Stilling.

Dermed skal jeg forlade det ærede Medlem og kun sige nogle Ord til den ærede Ordfører for Partiet Venstre (N. Neergaard), fordi han ligesom jeg mener, at det vil være rigtigst at forhandle om Enkelthederne i et Udvalg. Skønt det ærede Medlem alligevel har gjort mig den Ære at gennemgaa de forskellige Indvendinger, jeg har fremført mod ham, skal jeg forsøge i alt Fald at være meget kortere end han i mit Gensvar. Naar jeg har sagt, at disse Lovforslag, som er fremsatte om Arveafgiften og om Formueskatten, ikke let vil blive forandret, var det ment med Hensyn til Satserne, som er det afgørende. Jeg tror ikke, Folketinget nemt vil kunne gaa tilbage til lavere Satser, naar først højere Satser er vedtagne. Men hvis det ærede Medlem mener, man kunde komme ind paa den Art Ændringer, som en Rateskala vilde være, er jeg enig med det ærede Medlem deri. Derimod maa jeg sige med Hensyn til Spørgsmaalet om det radikale Overbud — det ærede Medlem brugte den Vending og sagde, han kunde ikke lære noget af det radikale Parti i den Retning —, at jeg forstaa det godt, hvis det skal forstaaes saaledes, at han kan det altsammen selv, og at han ikke behøver at lære det allermindste. I alt Fald kunde hans Ord forstaaes saaledes, men det er maaske ikke den rigtige Mening, jeg lægger i dem. Det ærede Medlems Indvending mod mig er — for at tage et Eksempel, der ligger nær og ikke ganske udenfor det ærede Medlems Tankegang —, at en Gaardmand, som har 30,000 Kr. i Formue, ikke er den Mand, der skal beskattes, men derimod alle de Bankdirektører, Grosserer og Agenter med de store Indkomster, men med lille Formue. Jeg vil dertil sige, at det er ikke Sammenligningspunktet, det, som det ærede Medlem her nævner. Nej, det ærede Medlem maa drage en Sammenligning med den Arbejder, som sidder med en Indtægt paa 1,800 til 2,000 Kr., han er langt ringere stillet efter min Mening end en Gaardmand med en Formue paa 30,000 Kr. Arbejderen med 1,800 Kr. i Indtægt beskattes dog ogsaa ganske kraftigt, men den